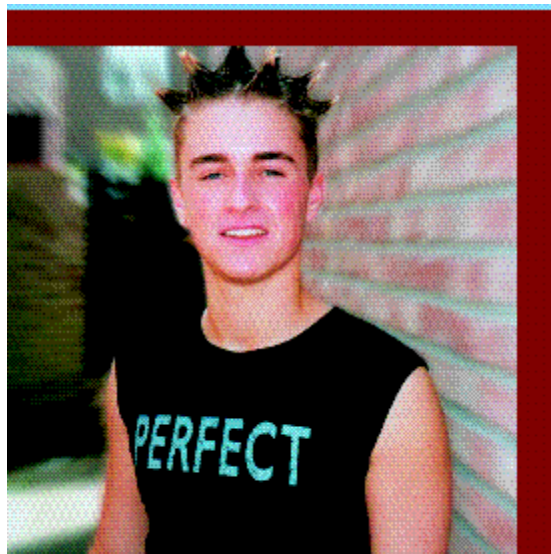

Coming out na twee jaar 'stiekem stappen'

Coming-out is het proces dat een homo of een lesbo doormaakt om zijn of haar seksuele voorkeur aan anderen (familie, vrienden, collega's, e.d.) kenbaar te maken. In dit verband wordt ook wel gesproken van *uit de kast komen*. Je moet in het algemeen sterk in je schoenen staan en in elk geval voor jezelf je homo-zijn geheel hebben geaccepteerd, voordat je ermee naar buiten komt.

Coming-out verhalen kunnen nogal eens dramatisch zijn, door verstoting, geen acceptatie en een altijd aanhoudende spanning thuis. Bij anderen kan het juist heel makkelijk gaan en wordt er open-minded over gesproken. Oftewel, achter iedere homo die de kastdeuren heeft kunnen sluiten nadat hij of zij eruit is gestapt, schuilen steeds weer andere memorabele momenten. Zo ook bij John van Spengen, al enige tijd actief vrijwilliger bij het Haagse COC.

De meesten zullen in hem die blondgeplukte jassenboy van de MeltingPotavond herkennen (MeltingPot, smeltkroes, is de multiculturele donderdagavond disco van COC Haaglanden). De echt opletten tussen ons (en dat zijn er héél wat in *the scene*) weten al lang dat hij misschien net zo goed tot het meubilair van het pand behoort, als de tafeltjes en stoeltjes dat doen.

Zij het niet dat het vroeger allemaal stiekem gebeurde. Pa is zelf werkzaam in de horeca en maakt weinig mee hoe John zich elke week weer optut, en ma dacht in den beginne misschien nog dat hij wekelijks naar De Tempel ging. Hoe anders kan het zijn: met een wagen vol mouwloze T-shirts, gezichtscrème en vier parfumgeurtjes door elkaar werden uitstapjes gemaakt naar de Frenz in Den Haag, de Gaypalace in Rotterdam en af en toe de Exit in Amsterdam. En áls de auto al in Den Haag

bleef, dan gingen de voetjes van de vloer aan de Scheveningseveer bij COC Haaglanden.

Hier ging uiteraard nog een hele geschiedenis aan vooraf: „Ik heb een half jaar een vriendin gehad. Er waren altijd wel gevoelens voor jongens, maar ik dacht dat het bij de puberteit hoorde. Ach, dat gaat wel weer over. Ze liep stage in Den Haag en ging daarna weg. Ik was toch wel te vertrouwen, want ik deed niks met andere vrouwen. Een tijd later ging het slecht en maakte ze het uit. Dat is de eerste en de enige keer dat ik echt gedumt ben.”

In huize Van Spengen werd het Internet geïntroduceerd. „Toen kwam alles in een stroomversnelling. Ik kwam in contact met andere jongens via chatboxen en Expreso (het homojongerenmagazine van het COC). Zo leerde ik steeds meer homo's kennen en op een keer werd ik door vrienden uitgenodigd om eens mee uit te gaan.”

Den Haag mag dan wel een stad zijn, maar van groot formaat kun je niet echt spreken. Al helemaal niet als het om de homowereld gaat. En voor het eerst een homo spreken, als zijnde een homo, is nog tot daar aan toe. Maar een disco of een kroeg binnen gaan is een volgende grote stap.

Die grote stap werd veilig gekozen: John trok op een avond met zijn vrienden naar Friesland. „De eerste keer dat ik 'homo' uitging was in Leeuwarden. Daar lag toen het oude Veronica-schip en daarop werd een COC-feest gehouden.

„Het wat er erg gezellig. Maar ik vond die homo's doodeng. Het zijn toch andere type mensen dan je gewend was. Homo's dragen andere kleren en er wordt andere muziek gedraaid. De hele manier van omgaan is anders. Zo kom je in een fase dat je jezelf durft te zijn. Je ziet mensen om je heen die zich vrijer gedragen, en dan probeer je dat ook 'es: opener met je coming out omgaan, en zo kom je steeds een stap verder.”

Nadeel van een actief Internet-leven met een bedachte naam, is dat mensen je dan in *real life* ook zo aanspreken. In het COC kwam eens een jongen die niet wilde geloven, dat John John was. En zelfs zijn eerste vriend hoorde pas tijdens de eerste ontmoeting van zijn echte naam.

Ondertussen is John een frisse 18-jarige, maar het uitgaan begon toen hij 17 was. Zijn moeder had al talloze schoten voor open doel gegeven, maar daar werd door de gay des huizes niet op gereageerd.

Zo kreeg ik voor mijn verjaardag eens een sjaal en toen vroeg ze of ik die van een vriendin of een vriend had gekregen. Al die vragen heb ik ontweken.”

Het was ondertussen winter, het jaar 2002 was net begonnen. Valentijnsdag was in aantocht. „Een paar vrienden stuurden mij kaarten, nadat ze aan me vroegen of het mocht. Doe maar, zei ik. En die dag onderschepte mijn moeder vier kaarten, ook een met twee blote jongens erop. En er stonden gedichtjes op de achterkant, met kusjes van een jongensnaam.”

Door zijn Internet-activiteiten viel John al veel eerder door de mand. Zijn zusje had regelmatig de hierboven genoemde pagina's van broerlief gezien en zei altijd tijdens ruzies: „Ach jij, met je homovriendjes!”

Die bewuste Valentijnsdag kwam hij thuis van school, wetende dat zijn moeder de post bekeken had, en dus de kaarten wel moest hebben gezien. „Nou, had je zusje toch gelijk!”, was haar reactie.

„Ik kan er thuis vrijuit over praten. Maar dat gebeurt niet zoveel, daar heb ik geen behoefte aan. Ik spreek andere familie weinig, dus die weten het niet. Ik heb nog twee oma's en een opa en die weten het ook niet. Ik denk dat mijn opa en oma het niet goed zullen opvatten, mijn andere oma denk ik wel.” Na bijna twee jaar geleefd te hebben als homo, heeft John zich natuurlijk een goed beeld kunnen vormen van het wereldje. „Heel positief vind ik de openheid en de gezelligheid die er altijd is. Ik heb nog nooit een vechtpartij meegemaakt en al sta ik op mijn kop, dan nog wordt er niet vreemd opgekeken. Wat ik niet leuk vind, is dat er te veel op elkaar gelet wordt, maar dan in de zin van met wie je omgaat en wat je met diegene doet.”

Het mag gezegd worden: gezelligheid, daar heeft John wel oren naar. Noem iets op en hij is er geweest, van de Trashchique-parties in de Haagse discotheek Asta tot de Red&Blue in Antwerpen en van de Entre Nous in Arnhem tot de Gay Liberated Party in de Rotterdamse Now&Wow.

Uitgaan in de 'reguliere' kroegen gebeurt zelden, misschien zelfs nooit. „Na het COC in Den Haag ga ik wel eens mee naar de Frenz of de Strass. Dat hetero's daar vervolgens weglopen kan ik ergens wel begrijpen, omdat mensen graag samenklitten met soortgelijken. Dat zoiets geen probleem zou moeten zijn, zodat iedereen daar dan gewoon blijft, moet wel kunnen volgens mij. Maar dat gaat niet lukken. Ik heb daar ook geen behoefte aan. Mensen zijn toch het liefst samen met anderen, waarmee ze iets gemeenschappelijks hebben. Zo is dat bij hetero's en homo's net zo.”

Het viel dus allemaal reuze mee. Stap voor stap werd (en wordt) John opener en kan het hem minder schelen wat anderen ervan vinden. Want dat is vaak de grootste vrees van holebi's die nog diep in de kast zitten. „Ja, ik zit nu dus bij de MeltingPot en werk soms bij COC Haaglanden achter de bar. Ook heb ik bij het COC-songfestival meegeholpen. Zo kom je weer nieuwe mensen en ideeën tegen en raak je niet uitgekeken.”

*Voor informatie over homoseksualiteit: COC Haaglanden, Scheveningseveer 7, 2514 HB Den Haag.
Tel. 070-365.9090. E-mail: info@cochaaglanden.nl . Website: www.cochaaglanden.nl .*